

vertil, gaa vi ud fra, at det staar i Ministeriets Magt under saadanne særlige Forhold at dispensere fra Bestemmelsen. Ved den sidste Ændring har Udvalget blot villet betone, at Eksamen maa afholdes paa selve Seminariet, naar det ønskes, og det paa nogen Maade kan lade sig gøre.

Med Hensyn til § 6 har Udvalget fundet det rimeligt og betimeligt, at Seminariets Direktion faar Lov til ved et Medlem at deltage i Censuren over Religion og praktisk Færdighed.

§ 6 c., sidste Stykke, har Udvalget ikke kunnet enes om i Forslagets Affattelse, og da intet Medlem satte særlig Pris paa at faa denne Bestemmelse ind i Loven, er man enedes om at foreslaa, at den udgaar.

Hvad § 7 angaar, da havde et Mindretal helst ønsket, at de i Lovforslagets Motiver nævnte Seminarier, nemlig Blaagaards, Gedveds, Kjøbenhavns af 1861, Bordingborgs, Vesterbros og Silkeborgs samt Femmers og N. Zahles Kursus for Lærere og Horsens kvindelige Seminarium vare blevne optagne i Loven som anerkendte Seminarier, og Flertallet vilde gaa ind derpaa, naar det ny Seminarium i Nørre-Nisum ogsaa optoges, hvad Mindretallet heller ikke havde noget imod; men da Ministeren fraraadede at optage de nævnte Seminarier i Loven og afgav Erklæring om, at det var hans Afgt at anerkende dem, naar de i øvrigt svarede til de i Loven stillede Fordringer, saa er nu Udvalget enedes om at udelade dem af selve Loven og foreslaar i § 7 kun den Forandring, at „et vist Aaremaal“ skrændres til „6 Aar“.

Som et nyt Stykke foreslaas der, at disse anerkendte Seminarier underlægges samme Tilsyn som Statsseminarierne, idet man har fundet det rigtigst, at naar man i det hele, saa vidt muligt, stillede alle Seminarier ens, burde Tilsynet ogsaa være det samme.

Ændringen i § 8 er nærmest en Redaktionsændring.

§ 9 i Lovforslagets Affattelse kunde ingen af Udvalget tiltræde. Derimod havde et Flertal i og for sig intet imod, at det optoges i Loven, at Censorerne Formand foruden at afgive Beretning om Eksamensresultaterne til Ministeriet ogsaa var berettiget til at fungere som Mellemand mellem Ministeriet og Seminarierne, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Privatseminariers Anerkendelse, men da Ministeriet utvilsomt har Ret til at benytte Censorerne Formand paa den Maade, enten det staar i Loven eller ikke, og da Paragraffen var bleven unødvendig efter Tilføjelserne til § 7, foreslaar Udvalget, at den helt udgaar. Udvalget har i det hele været enigt om, at de anerkendte Seminarier vel skulle være under en virkelig Kontrol og et effektivt Tilsyn, men at de dog paa den anden Side bestemt maatte være garanterede imod enhver Form af Tilsyn, der enten maatte berøve dem deres væsentligste Fortrin eller give Anledning til idelige Forviklinger.

Om den ny § 9 (før § 10) har Udvalget ikke kunnet enes, da Flertallet i ethvert Tilfælde ikke har fundet det betimeligt straks at skride til en saa væsentlig Forhøjelse af Elevunderstøttelsen, som Mindretallet foreslaar. Derimod er Flertallet enigt med Mindretallet om, at det, før at undgaa Strid om den Sag paa Finansloven, vil være heldigt, at Reglerne for Tilskuddet til selve Seminarierne optages i Loven, og Udvalget har saa meget mindre haft Betænkkeligheder ved at sætte Understøttelsen maaske noget større end i Lovforslaget paatænt, som den jo delvis er betinget af, at den anvendes til saadanne Forbedringer ved Lokale og Udstyr o. s. v., som man vanskeligt retmæssig kunde paalægge Seminarierne, uden til Gengæld at yde dem nogen Understøttelse, og der jo heller ikke kan være Tvivl om, at Bestemmelsen om Hjælp til Lærrelønningerne vil bidrage til at højne Undervisningen.